

CIROK SZABÓ ISTVÁN

Bodza

Leszálltam a 4-6-ról, és hirtelen megcsapott a bodzavirág illata, ez a héten már a harmadik vagy negyedik alkalom, hogy a város különböző pontjain, bár ma nem csak megcsapott, hanem szimatot is fogtam, mint egy kutya, követtem az illatot egészen a Hajógyári-szigetre, egyik távoli pontjára, egy fehéren világító bodzabokorig, szinte megcsonkítottam a fát, összegyűjtöttem róla az összes virágot és teli hátizsákkal indultam vissza a városba, vissza valahova, ahogy a kutyák, miután a gazdáik kidobják őket valahol a szántóföldön, valahol az út szélén, sosem tudtam felfogni, hogyan találnak haza, egyáltalán miért mennek haza egy ilyen durva gesztus után, én is mentem valahova, kullogtam valahova, közben a költöző madarakkal vitatkoztam, mondjátok csak, madarak, nincs igazatok, de csicseregjete csak, lőttem már szét agyaggalambot, úgy mondjátok, hogy tudjátok, jól célzok, gyerekkoromban tiszai agyagból formáztam korongokat, a cserépkályha mellett szárítottam őket, és egész télen gyakoroltam, hogy mire visszajöttök, tavasszal hidegvérrel, úgy mondom, hogy tudjátok, hogy jól célzok, befordultam egy kapualjba, Penész, engedj fel kérelek, könyörögtem a kaputelefonba, engedj fel bodzaszörpöt főzni, könyörögtem a díleremnek, felengedett és már bent is voltam abban a gyönyörű polgári lakásban, aminek a belmagassága akkora volt, hogy a villanykörte egy apró pontként világított a plafonon, mint az Esthajnalcsillag, jegyeztem meg Penésznek, de oda sem fordult, a konyhapulton morzsolt valami kristályokat, Penésznek nem tudtam az igazi nevét, igaz, az is lehet, hogy az anyja ezt a nevet adta neki, akárhogy is, sosem mertem rákérdezni, bár tagadhatatlanul illett

hozzá ez a név, mindig egy szürke köntöst viselt, és egyszer hat napig ébren volt, a hetedik napra pedig megőszült, ledőlt a kanapéra és valósággal odapeneszedett, szóval most foglalt a konyha, nézett rám hátra, éppen ketát melegíték, ketamint, kérdeztem, ketaxylt, válaszolta, az mi, kérdeztem, kutyan nyugtató, olyan, mint a lőnyugtató, csak kutyáknak, istenem Penész, mióta nem szívok be lefekvés előtt, két hatalmas dán doggal álmodok, adj egy pakkot, elaltatom őket, a lépcsőházat elárasztotta a bodzavirág illata, ahogy sétáltam le a negyedikről, a hátizsákom egyre nehezebbé vált, nem tudom már sokáig cipelni, gondoltam, húztam az utcán magam mögött a bodzavirág illatát, az Alkotáson még beugrottam a kínaiba, a kedvenc kínaimba, bent volt a tulaj lánya és a magyar dadája is, kértem egy nagy adag szezám-magos csirkét sült tésztával, egy takonylevelést és egy szerencsesütit, majd megkérdeztem, hogy megfőzhetem-e itt a bodzaszörpöt, pontosabban ott hátul a konyhában, nem, mondta a tulaj a pultból, miért nem, kérdeztem, mert félek, válaszolta, félek, hogy beférkőzik ide a bodzavirág illata, hogy elkergetem a dadát a bodzával, mert üldözte a bodzavirág illata, még évekkkel ezelőtt, végül itt talált menedéket, az ötödik íz, az umami tudta csak elnyomni a bodzát, de hát a bodza az ötödik íz, mondtam, és elindultam az albérlet felé, amit akkortájt vettünk ki Edével, alig volt bent pár bútor, tűzhelyünk sem volt még, mi ez az illat, kérdezte Ede, amikor beléptem az ajtón, bodzavirág, válaszoltam, a táskámból jön, nézd, széttártam a táskám, és Ede egyet visszalépett, ez tele van tetvekkkel, miért szedtél bodzát, kérdezte, mert megcsapott a bodzavirág illata és ettől olyan honvágyam lett.